ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Αναζητώντας το άστρο των Μάγων

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Αναζητώντας
το άστρο των Μάγων

Εξώφυλλο & Γραφιστική Επιμέλεια:
ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Αναζητώντας
το άστρο των Μάγων

Ο Αλέξανδρος είχε μεγάλη περιέργεια. Ήθελε να είχε φτερά να πετάξει με τα πουλιά, να φτάσει ψηλά στον ουρανό, να γίνει αστεράκι για να βλέπει από εκεί τον κόσμο τον πλατύ, το μεγάλο, τον απέραντο κόσμο. Κάθε νύχτα καθόταν με τις ώρες στα γόνατα της γιαγιάς του σιμά στο παράθυρο και μετρούσε με τα δάχτυλά του τ' αστεράκια.

Μα, πού να του έφταναν τα δέκα όλα κι όλα δάχτυλα να μετρήσει τόσα πολλά αστέρια κι αστεράκια; Πάντα μπερδευόταν και χανόταν, γινόταν αστεράκι κι ο ίδιος ανάμεσα σε όλα τα μεγάλα αστέρια και τα αστεράκια. Ανέβαινε στο μαγικό σύννεφο που έφερνε ο γλυκός ύπνος στο όνειρό του, έκλεινε τα βλέφαρά του γερμένος στη ζεστή αγκαλιά της γιαγιάς και ταξίδευε, πετούσε…

Πετούσε. Πότε πάνω στο σύννεφο του ονείρου, πότε μέσα από τα παραμύθια που του έλεγε πάντα η γιαγιά μαζί με τους ήρωες των παραμυθιών.

Αγαπούσε πολύ τα παραμύθια ο μικρός Αλέξανδρος. Αλλά και η γιαγιά Κλειώ άλλο που δεν ήθελε! Όταν ο εγγονός της κουλουριαζόταν στα γόνατά της σαν χαδιάρικο γατί,άρχιζε να του διηγείται όσα παραμύθια ήξερε κι όσα η ίδια σκάρωνε στη στιγμή με την αχαλίνωτη φαντασία της.

Άλλες φορές άνοιγε ένα ωραίο βιβλίο με όμορφες ζωγραφιές και του διάβαζε. Και δεν έλεγε να τελειώσει αν δεν έκλειναν τα βλέφαρά του από τη νύστα. Και τότε…

Τότε, η γιαγιά Κλειώ μεταμορφωνόταν σε καλή νεράιδα του παραμυθιού και μέσα από τις σελίδες του βιβλίου ταξίδευαν όπου ήθελαν. Κι άρχιζε η μεγάλη νυχτερινή περιπέτεια μέσα από τις σελίδες του βιβλίου με τις υπέροχες ζωγραφιές. Το βιβλίο αυτό του το είχε χαρίσει η γιαγιά πριν ανοίξουν τα σχολεία, την ημέρα των γενεθλίων του.

«Αυτό το δώρο μου είναι μαγικό, σου δίνει φτερά και πετάς, μπορείς να ταξιδέψεις παντού, να φτάσεις ακόμα και στ' αστέρια», του είπε και του έκλεισε με νόημα το μάτι.

Αλλά ο Αλέξανδρος την ημέρα εκείνη δεν είχε καιρό να ασχοληθεί με τα δώρα. Ήταν υποχρεωμένος να υποδέχεται και να περιποιείται τους επισκέπτες, τους φίλους του, τους συμμαθητές και τα ξαδέρφια του. Τον βοηθούσαν, φυσικά, και οι αδερφές του, η Λήδα και η Ρωξάνη, έναν αδερφό τον είχαν και ήταν ο χαϊδεμένος της οικογένειας, κυρίως η αδυναμία της γιαγιάς. Εκτός που ήταν ένα αγόρι ανάμεσα σε δυο κορίτσια, είχε και το όνομα του παππού Αλέξανδρου! Μπορούσε να μην του έχει ιδιαίτερη αδυναμία η γιαγιά;

Είχαν περάσει τρεις ολόκληροι μήνες από τα γενέθλιά του. Τρεις μήνες μαθητής της Δευτέρας Δημοτικού ο Αλέξανδρος. Μπορούσε να διαβάζει άνετα. Πολλές φορές είχε ξεφυλλίσει μόνος του το μαγικό βιβλίο.

Ευχαριστιόταν να βλέπει τις εικόνες με τα ζωηρά χρώματα, διάβαζε τις λεζάντες κάτω από τις εικόνες, αλλά ένα τόσο μεγάλο βιβλίο τον τρόμαζε, φοβόταν πως δεν θα κατάφερνε ποτέ να το διαβάσει όλο μόνος του. Τόσες τεράστιες σελίδες και τόσες πολλές λέξεις πώς να τις έκανε καλά! Το άνοιγε, λίγο, χάιδευε τις εικόνες και το έκλεινε.

«Άλλη φορά, την κατάλληλη στιγμή, θα συνεχίσουμε», έλεγε στο βιβλίο και το άφηνε πάνω στο τραπέζι.

Ήξερε τι εννοούσε, όταν του έλεγε «την κατάλληλη στιγμή», και την περίμενε. «Όπου να είναι θα έρθει», συμπλήρωνε κι έριχνε λοξές ματιές στη γιαγιά.

Η γιαγιά έκανε πως δεν καταλάβαινε και συνέχιζε να περνάει θηλιές στις βελόνες της λες και την ενδιέφερε μόνο πόσο μεγαλώνει το πλεκτό της. Μάλλον περίμενε κι εκείνη να έρθει «η κατάλληλη στιγμή».

Εκείνη την κρύα χειμωνιάτικη βραδιά της αφέγγαρης Παρασκευής ο ουρανός δεν είχε σύννεφα. Όλοι οι εργαζόμενοι άνθρωποι είχαν γυρίσει από τις δουλειές τους και είχαν κλειστεί στα σπίτια τους. Εκτός από εκείνους που ήταν αναγκασμένοι από τη δουλειά τους να είναι στους δρόμους και στα εργοστάσια κάνοντας νυχτερινή βάρδια. Ο πατέρας του είχε βάρδια ως τις δώδεκα και η μητέρα σιδέρωνε μια στοίβα ασπρόρουχα.

Ο Αλέξανδρος δεν νύσταζε. Είχε τελειώσει τις δουλειές με τα μαθήματά του για τη Δευτέρα και χουχούλιαζε κουλουριασμένος στην αγκαλιά της γιαγιάς. Οι αδερφές του ήταν κολλημένες στον καναπέ του καθιστικού και παρακολουθούσαν με τις ώρες κάτι ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση.

Ο Αλέξανδρος είχε βαρεθεί να βλέπει, δεν καταλάβαινε και πολλά πράγματα, γιατί δεν προλάβαινε να διαβάζει τις λεζάντες, οι εικόνες έφευγαν πολύ γρήγορα. Η αστραπιαία διαδοχή των εικόνων τον κούραζε πολύ.

Προτίμησε, όπως συνήθως, να λουφάξει στην αγκαλιά της γιαγιάς και να την ακούει να λέει παραμύθια ή να του διαβάζει ιστορίες από κανένα βιβλίο. Εκείνη πάλι, άλλο που δεν ήθελε! Ήξερε τι περίμενε ο εγγονός της κάθε φορά που τρύπωνε σαν χαδιάρικο γατί στην αγκαλιά της.

Καθόταν στην αγαπημένη πολυθρόνα της σιμά στο παράθυρο. Είχε βολέψει και τον Αλέξανδρο πάνω στα γόνατά της και περίμενε «την κατάλληλη στιγμή». Μέσα από το κλειστό τζάμι έβλεπαν τον ουρανό γεμάτο αστεράκια. Άλλα πιο φωτεινά κι άλλα που τρεμόσβηναν σαν φοβισμένα.

Ο Αλέξανδρος έψαχνε με το βλέμμα κάμποση ώρα να δει το φεγγάρι. Αλλά το φεγγάρι δεν φαινόταν πουθενά λες και το είχε καταπιεί το σκοτάδι. Και δεν άντεχε άλλο τη σιωπή της γιαγιάς. Ξερόβηξε μια δυο φορές, χασμουρήθηκε άλλες τόσες, αλλά δεν κρατήθηκε.

«Το φεγγάρι πάει να κοιμηθεί, γιαγιά;» τη ρώτησε, όπως πάντα και κοίταξε λοξά το μεγάλο βιβλίο.

Η γιαγιά του έγνεψε «ναι» με μια κίνηση του κεφαλιού και χαμογέλασε ικανοποιημένη γιατί κατάλαβε πως ήταν «η κατάλληλη στιγμή».

«Ξέρω τι θέλει το μωρό μου», είπε γελώντας. Έγειρε πλάι, πήρε το μεγάλο βιβλίο στα χέρια της, και το ακούμπησε ανοιχτό στην ποδιά του Αλέξανδρο. «Τώρα, αγορίνα μου, θα ταξιδέψουμε στον απέραντο νυχτερινό ουρανό, θα περιπλανηθούμε σαν τον Οδυσσέα στον άγνωστο κόσμο των άστρων».

Ο Αλέξανδρος προσποιήθηκε πως δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήθελε να πει η γιαγιά. Πετάχτηκε σαν αγουροξυπνημένος από το χουζούρι του.

«Λες αλήθεια, γιαγιά; Πώς θα ταξιδέψουμε στον ουρανό; Δεν έχομε πύραυλο!» είπε.

Και λούφαξε πάλι στη ζεστή φωλίτσα του. Η γιαγιά χάιδεψε το βιβλίο, ύστερα έπιασε το κεφαλάκι του μικρού και το ακούμπησε στο σαγόνι της.

«Πόσα ξέρεις εσύ, κατεργάρη! Ξέρω εγώ πού το πας. Μη μου κάνεις τον κουτό», είπε και του έσκασε ένα ηχηρό φιλί στο μέτωπο.

«Έλα, καλέ γιαγιά, πες μου!» κλαψούρισε όσο μπορούσε πιο αθώα.

«Θα πετάξουμε ψηλά, πολύ ψηλά! Αυτό δεν θέλεις, πονηρούλη; Θα διαβάσουμε μαζί. Πότε εγώ, πότε, εσύ, σύμφωνοι; Και σιγά θα απογειωθούμε. Έτσι φρουτ και οοόπ Θα βρεθούμε στο διάστημα. Νομίζω πως θέλεις να αρχίσεις εσύ. Αρχίζομε;»

«Μμμ...» κούνησε το κεφαλάκι του ο μικρός. «Προτιμώ να διαβάζεις εσύ, διαβάζεις πιο ωραία από μένα», είπε και με τα δακτυλάκια του χάιδευε τις δυο ανοιγμένες σελίδες.

«Εντάξει. Δεν θα μαλώσουμε τώρα. Αρχίζω εγώ, ένα δύο τρία, πάμε!»

Η γιαγιά άρχισε να διαβάζει σιγά και ωραία, σαν να ήτανε στη σκηνή κι έπαιζε θέατρο. Μπορούσε μάλιστα να κάνει και τις φωνές των ηρώων. Ήταν ηθοποιός όταν ήταν νέα και νοσταλγούσε να μεταμορφώνεται σε ηρωίδα όπως πάνω στο σανίδι. Διάβαζε πολύ ωραία και

πολύ παραστατικά. Ο Αλέξανδρος άκουγε μαγεμένος και χουζούρευε στην αγκαλιά της με κλειστά μάτια.

«Ας μην τελειώσει ποτέ», ευχόταν από μέσα του, «ας μην έρθει ποτέ η σειρά μου. Είναι πολύ ωραία έτσι».

Και βολευόταν καλύτερα για να είναι πιο αναπαυτικό το ταξίδι. Προτιμούσε να χαρεί έτσι τη νυχτερινή περιπέτεια στο διάστημα.

Και τότε, το μεγάλο βιβλίο μεταμορφώθηκε κι έγινε ένα πελώριο πουλί. Πιο μεγάλο από έναν τεράστιο πελεκάνο ή πελαργό. Άνοιξε δυο πελώριες φτερούγες και άρχισε να σηκώνεται πετώντας. Η γιαγιά τον κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της μαζί με το βιβλίο και πετούσαν μέσα στο δωμάτιο.

Ύστερ' από λίγο η γιαγιά γύρισε γρήγορα δυο τρεις μεγάλες σελίδες μαζί. Σταμάτησε το ξεφύλλισμα όταν είδε ένα παράξενο μηχάνημα. Έμοιαζε με ελικόπτερο και κάλυπτε δυο ανοιγμένες σελίδες.

Ο Αλέξανδρος ξιπάστηκε από το θρόισμα των φύλλων και πήρε βαθιά ανάσα. Άνοιξε τα μάτια και βλέποντας την πολύχρωμη, φανταχτερή εικόνα χτύπησε δυνατά τις παλάμες και γούρλωσε τα μάτια.

«Αυτό είναι πύραυλος! Τον ξέρω, τον οίδα πολλές φορές στην τηλεόραση», φώναξε.

«Έι, ψιτ!» τον σκούντησε η γιαγιά, «τι περιμένεις, λοιπόν, ανέβα! Τι κάθεσαι και τον κοιτάς;»

«Πού να ανεβώ;» τραύλισε μισοζαλισμένος ο Αλέξανδρος.

«Ρωτάς πού ν' ανεβείς, μικρέ μου; Ανέβα στον πύραυλό μας, χαζούλη!»

«Μα, σ' αυτό τον... ψεύτικο πύραυλο;» ρώτησε δειλά.

«Έλα, μην αργείς, καθυστερείς πολύ και θα νυστάξεις, αγοράκι μου, κουνήσου, πάμε! Θα ταξιδέψουμε μέσα από τις σελίδες του μεγάλου φτερωτού βιβλίου μας. Με αυτό θα πετάξουμε!»

«Α, έτσι... Τι ωραία, τι καλά!» χτύπησε με τις παλάμες τα γόνατά του.

Έγειρε πάλι και λούφαξε στη φωλίτσα του. Τα βλέφαρά του άρχισαν να ψιχαλίζουν.

Η γιαγιά γύρισε τη σελίδα και οι πελώριες φτερούγες σαν γιγάντια χέρια τον έκρυψαν σε μια γλυκιά αγκαλιά μαζί με το ανοιγμένο βιβλίο.

Ξαφνικά το τοπίο άλλαξε. Άνοιξε σιγά το παράθυρο και, καθισμένοι πάνω στο πίσω φτερό του πύραυλου,φρουτ, βγήκαν έξω και χύθηκαν στο απέραντο μισοσκότεινο χάος του κόσμου. Πετούσαν σαν τα πουλιά.

Ο Αλέξανδρος έκανε πως φοβήθηκε. Άπλωσε τα δυο του χέρια δεξιά κι αριστερά να πιαστεί από τα μεγάλα φτερά του πύραυλου. Στη βιασύνη του όμως έδωσε άθελά του μια αγκωνιά στα γυαλιά της γιαγιάς.

«Σιγά, Αλέξανδρε, θα μου σπάσεις τα γυαλιά, και τότε πώς θα περιπλανηθούμε στο απέραντο σύμπαν;» άκουσε τη φωνή της.

Ζάρωσε στην αγκαλιά της κι εκείνη βόλεψε τα πόδια του εγγονού της στο πλάι, μετά απίθωσε ανοιχτό το μεγάλο βιβλίο πάνω στα δικά της γόνατα και τον τύλιξε με τα δυο της χέρια προστατευτικά. Ο μικρός, άλλο που δεν ήθελε. Σιγουρεύτηκε τάχα πως είναι ασφαλής και ηρέμησε.

«Δεν φοβάμαι τώρα, μπορούμε να συνεχίσουμε, μου αρέσει πολύ το ταξίδι μέσα στη νύχτα, έλα, συνέχισε!» παρακάλεσε.

Και τότε έγινε το δεύτερο θαύμα.

Τα φτερά της φαντασίας του Αλέξανδρου που είχαν αρχίσει να φυτρώνουν στους ώμους του από τη στιγμή που άρχισαν το διάβασμα, έγιναν τεράστια και πετούσε πιο πάνω από τα σύννεφα. Μαζί και η γιαγιά Κλειώ με τα γεράματα και τα μεγάλα χοντρά πρεσβυωπικά γυαλιά της. Είχε κάνει φτερά και η δική της φαντασία.

Και πετούσαν. Πετούσαν όλο και πιο ψηλά. Πρώτος σταθμός ένα θαμπό αστέρι που συνάντησαν ζωγραφισμένο ολόκληρο πάνω σε δυο σελίδες του μεγάλου βιβλίου. Εκεί σταμάτησε για λίγο το διάβασμα η κυρά Κλειώ.

«Προσαστερωθήκαμε!» είπε.

Έβγαλε και σκούπισε τα πελώρια της γυαλιά με το μαντιλάκι που είχε κρυμμένο στην τσέπη επίτηδες για το σκοπό αυτό. Τα ξαναφόρεσε, κοίταξε το σκοτεινό απέραντο χάος που απλωνόταν γύρω από το άστρο και συλλογιζόταν.

Ο Αλέξανδρος είχε βυθιστεί θαρρείς σε μια γλυκιά νάρκη. Το μόνο που άκουγε ήταν το ανάλαφρο, ρυθμικό ρουθούνισμα του γατιού που πλάγιαζε στα πόδια του. Έμοιαζε με απαλή μουσική μέσα στην ουράνια ήσυχη νύχτα.

Η γιαγιά περίμενε λίγη ώρα αναποφάσιστη. Παρατηρούσε με προσοχή το σκοτεινό κενό θαρρείς πως κάτι γύρευε. Ξαφνικά μέσα στο χάος μια αμυδρή χαρακιά από φως τράβηξε την προσοχή της. Ήταν ένα δρομάκι.

«Αυτό το δρομάκι θ' ακολουθήσουμε κι όπου μας βγάλει», ψιθύρισε.

Χωρίς να χάσει καιρό κούνησε τα χέρια της και τα μαγικά φτερά άρχισαν να γυρίζουν τις σελίδες και να τρέχει το βλέμμα και η φωνή της από παράγραφο σε παράγραφο σαν να κάνουν κύκλους στον αέρα όπως οι έλικες των ελικόπτερων. Κάποια στιγμή μπήκαν στην κυκλική τροχιά της φωτεινής χαρακιάς...

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε σχεδόν τρέμοντας ο Αλέξανδρος.

«Θα δεις... Έχω μια καλή ιδέα!»

«Καλή ιδέα μέσα στο σκοτάδι;» κλαψούρισε ο Αλέξανδρος. «Εσένα σου αρέσει να χώνεις τη μύτη σου παντού... Όλο ιδέες κατεβάζει το μυαλό σου, καλέ γιαγιά», ψέλλισε.

«Φυσικά. Γι' αυτό την έχω τόσο μεγάλη, χαζούλη, για να τη χώνω παντού».

«Εγώ πάντως φοβάμαι πως αυτό το ταξίδι θα μας βγει ξίδι. Η ιδέα μας έλειπε τώρα», κλαψούρισε πάλι και λούφαξε κάτω από τη μεγάλη φτερούγα της μπέρτας της.

«Η ιδέα είναι που έχει σημασία, αγόρι μου. Η ιδέα δίνει φτερά στο νου, ταξιδεύει τη φαντασία», του απάντησε εκείνη.

Σταμάτησε το ξεφύλλισμα και ξαναγύρισε στις δυο σελίδες με το μεγάλο αστέρι.

«Πετάμε, πες πως πετάμε μέσα από τις σελίδες του βιβλίου. Μην το ξεχνάς αυτό! Σφίξου πάνω μου και κρατήσου γερά από τα δικά μου χέρια. Μη γέρνεις ούτε δεξιά ούτε αριστερά και κοίτα μπροστά σου. Προσοχή να μην ρίξεις κάτω το βιβλίο και χάσουμε την ευκαιρία να ταξιδέψουμε», του είπε σοβά.

«Χειρόφρενο, στροφή, Έχεις χάσει τον έλεγχο, πιάσε το χειρόφρενο, γιαγιά, πρόσεχε! Τι κάνεις εκεί; Μην πατάς γκάζι...» της φώναξε τάχα φοβισμένος ο Αλέξανδρος.

«Ευτυχώς που με πρόλαβες!» έκανε η γιαγιά, «καλά που έχω εσένα και με σώζεις από τις κακοτοπιές. Οι αδερφές σου έχουν κολλήσει στην τηλεόραση. Δεν λένε να ανοίξουν κανένα βιβλίο...» είπε η γιαγιά κλείνοντας το μάτι στα δυο κορίτσια.

«Παράτα τις, καλέ γιαγιά! Ουφ!»

«Πάμε, λεβέντη μου, στη δουλειά μας εμείς».

«Γεια σας, κορίτσια!» έκανε η γιαγιά.

«Γεια σας, τεμπελόγατες!» συμπλήρωσε ο Αλέξανδρος.

« Ώρα καλή κι αέρας στα πανιά σας, κι ούτε πουλί πετούμενο να μην βρεθεί μπροστά σας!» ευχήθηκαν σοβαρά τα κορίτσια, κρατώντας με δυσκολία τα γέλια.

Όμως τα βλέφαρα του Αλέξανδρου βάρυναν, έγιναν ασήκωτα. Με δυσκολία τα κρατούσε μισάνοιχτα. Την ίδια στιγμή νόμισε πως άρχισαν πάλι να σηκώνονται πιο ψηλά. Ένιωσε πως είναι πάνω σ' ένα σύννεφο που πετούσε. Κι άκουγε ένα συνεχόμενο ρυθμικό θόρυβο σαν σιγανό ροχαλητό. Ήταν το ανάλαφρο ρουθούνισμα του γατιού που κοιμόταν πλάι στα πόδια της κυρά Κλειώς.

«Είναι ο θόρυβος που κάνουν τα φτερά μας ε, γιαγιά μου;», ρώτησε ο μικρός.

«Το γατί ακούς, βρε κουτέ!» του φώναξε χαιρέκακα η Λήδα.

«Ζηλεύει που δεν το παίρνετε μαζί σας και κλαίει», έκανε σοβαρά η Ρωξάνη.

«Τι αστείο! Ζηλιάρες, τεμπελόγατες!» τους πέταξε ο Αλέξανδρος σουφρώνοντας τη μύτη του.

Σιγά σιγά το ταξίδι ξαναβρήκε τον κανονικό του ρυθμό. Ένα χαμόγελο ευφροσύνης φώτισε το γαλήνιο πρόσωπο του μικρού κι ακούμπησε το ξανθό, σγουρόμαλλο κεφαλάκι του στο στήθος της γιαγιάς.

Ήθελε πολύ να ζήσει τη μεγάλη περιπέτεια πετώντας ανάμεσα στ' αστέρια ψηλά στο απέραντο στερέωμα. Η περιέργειά του τον έσπρωχνε προς τα κει και ξεχνούσε το φόβο του κενού και την αγριάδα του σκοταδιού που κάλυπτε τον κόσμο.

Άξαφνα, έγινε κάτι πολύ περίεργο. Το βιβλίο έκανε πραγματικά φτερά και σηκωνόταν μαζί με τη γιαγιά, τον Αλέξανδρο και την καρέκλα της.

Χωρίς να καταλάβουν πώς έγινε, το βιβλίοπετούσε. Με το πρώτο κιόλας πέταγμα συνάντησαν μια απότομη στροφή, το μαγικό τους όχημα ανάπτυξε μεγάλη ταχύτητα και την ξεπέρασε, την άφησε πίσω του κι έτρεχε. Έτρεχε σαν τρελό στον αέρα κάτω από το γαλανό ουρανό. Ο Αλέξανδρος άρχισε να ζαλίζεται.

«Πετάει πολύ γρήγορα η σκούπα σου, γιατί τρέχεις έτσι, καλέ Μάγισσα;» τη ρώτησε δειλά.

Η γιαγιά κατάλαβε πως ο εγγονός της είναι μισοκοιμισμένος και ονειρεύεται. Κι άρχισε να παίζει το ρόλο της Καλής Μάγισσας με τη φτερωτή σκούπα του παραμυθιού.

«Τρέχω γιατί βιάζομαι να τα προφτάσω όλα όσα έχω στο νου μου να κάνω, μάτια μου. Το ταξίδι μας θα κρατήσει πολύ», του απάντησε η... Μάγισσα γιαγιά Κλειώ και φίλησε τρυφερά τα μαλλάκια του.

«Σοβαρά; Πού θα πάμε;» ρώτησε δειλά ο μικρός και σφίχτηκε πιο πολύ πάνω της.

«Έχω τόσες πολλές έγνοιες στο κεφάλι μου, χρυσό μου, τόσες υποσχέσεις έχω δώσει στα παιδιά και φοβάμαι πως δεν θα προφτάσω να τελειώσω τη δουλειά μου απόψε».

«Σαν τι δουλειά είναι αυτή και βιάζεσαι τόσο να την τελειώσεις; Κοντεύω να τρελαθώ από την τρεχάλα», παραπονέθηκε ο μικρός Αλέξανδρος.

«Να, όλα τα παιδιά του κόσμου με ψάχνουν, από εμένα περιμένουν να τα μάθουν όλα. Έχουν όλα τα παιδιά περιέργεια να εξερευνήσουν τον κόσμο και να μάθουν τα μυστικά του όπως εσύ... Αλλά, ώσπου να μου επιδιορθώσουν τον Ανεμοστρόβιλο στο συνεργείο, είπα, μιας και είσαι ανυπόμονος, να προχωρήσουμε στις σελίδες και να επιχειρήσουμε οι δυο μας ένα ακόμα πιο μακρινό, ανιχνευτικό ταξιδάκι. Πώς σου φαίνεται η ιδέα;»

«Περίφημη!»

Ο Αλέξανδρος, ακούγοντας *ανεμοστρόβιλος* ταρακουνήθηκε, λίγο έλειψε να μπατάρει το μικρό τους όχημα και να πέσουν στο χάος. Αλλά η πολύξερη Μάγισσα δεν έχασε την ψυχραιμία της και το ταξίδι συνεχίστηκε απρόσκοπτα.

Άνοιξε τα μάτια του. Και μόλις βεβαιώθηκε πως είναι στην αγκαλιά της γιαγιάς του και δεν υπάρχει κίνδυνος να πέσει στο κενό, γύρισε και την είδε. Μέσα στη σύγχυση που ακολούθησε το ξάφνιασμα και το φόβο από τη ζάλη που τον είχε ξαφνικά πιάσει, δεν είχε προσέξει πως η... μάγισσα με τη μεγάλη μύτη έμοιαζε καταπληκτικά με τη γιαγιά του. Κυρίως πως είχε μεγάλη μύτη όπως εκείνη και χοντρά, πελώρια γυαλιά. Πως ήταν η γιαγιά του! Και ξεθαρρεμένος ρώτησε:

«Γιαγιά, τι πράγμα είναι ο Ανεμοστρόβιλος που λες;»

Εκείνη κούνησε το ολόασπρο κεφάλι της.

«Ποιος ανεμοστρόβιλος; Α, αυτός εκεί ο πύραυλος; Είναι κάτι σαν πύραυλος που κινείται με τον αέρα...»

«Είναι καινούργια εφεύρεση, γιαγιά;»

«Καινούρια εφεύρεση, ναι... όχι..», απάντησε κάπως διστακτικά εκείνη. «Μα δεν έχει τελειοποιηθεί ακόμα για να κάνει διαστημικά ταξίδια με επιβάτες τα παιδιά. Όσα παιδιά δηλαδή έχουν περιέργεια και ονειρεύονται ταξίδια στους αιθέρες. Είναι όμως σπουδαίο επίτευγμα της τεχνολογίας», του εξήγησε με ύφος παντογνώστη επιστήμονα η γιαγιά.

«Τι πάει να πει αυτό το επί... επίτα... πώς το είπες, γιαγιά;»

«Επίτευγμα, τι σημαίνει επίτευγμα; Κατάλαβα τι δεν κατάλαβες, μωρό μου. Θα σου εξηγήσω. Επίτευγμα είναι ό,τι πιο σημαντικό, ό,τι πιο σπουδαίο καταφέρνει να σκεφτεί και να επιτύχει, να φτιάσει ο άνθρωπος. Αυτό».

«Και γιατί αυτό που λες είναι...» ψέλλισε, μα δεν απόσωσε τη φράση του ο μικρός.

Έγειρε στη ζεστή αγκαλιά της γιαγιάς να συνεχίσει το μαγικό ταξίδι. Ήταν πολύ διασκεδαστικό και δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία. Η γιαγιά δεν κατάλαβε πως το είχε σκάσει πάλι από την αγκαλιά της ο Αλέξανδρος και ταξίδευε, ταξίδευε...

«Είναι επίτευγμα, κατόρθωμα σπουδαίο, πολύ μεγάλο έργο γιατί δεν χρησιμοποιεί καύσιμα. Έτσι δεν μολύνει την ατμόσφαιρα με καυσαέρια ούτε ρυπαίνει το έδαφος με απόβλητα. Μόνο που ακόμα οι επιστήμονες βρίσκονται στα σχέδια, στα χαρτιά τον έχουν φτιάσει ζωγραφιστό», είπε η πολύξερη γιαγιά και γύρισε σελίδα.

Λέγοντας αυτά στον εγγονό της, παρατηρώντας τον πύραυλο στη ζωγραφιά του βιβλίου, έκανε μερικές δικές της σκέψεις σχετικά με τις εφευρέσεις, τις τέχνες και τον πολιτισμό και άρχισε να διαβάζει το κείμενο στη διπλανή σελίδα:

«Είναι αλήθεια, πως ένας πύραυλος, σαν τον Ανεμοστρόβιλο, προτού ακόμα ξεκινήσει θα είχε γίνει διάσημος. Πιο διάσημος από τους διασημότερους ηθοποιούς, ποδοσφαιριστές, πολιτικούς, ζωγράφους. Ωστόσο, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, σε κάποιον από τους μεγάλους συγγραφείς, μάλλον σε πλειάδα δημιουργών, χρωστάει τη δημιουργία και την ύπαρξή του. Συγκεκριμένα, αν δεν τον είχε ονειρευτεί κάποιος συγγραφέας, δεν τον είχε σχεδιάσει ένας ζωγράφος και δεν είχαν αναλάβει την κατασκευή και τη λειτουργία του ειδικοί επιστήμονες, μηχανικοί, ηλεκτρολόγοι, ακόμα και αρχαιολόγοι και ιστορικοί, δεν θα μιλούσε κανείς ποτέ για Ανεμοστρόβιλο.

»Το πιο αξιοσημείωτο νέο για τον Ανεμοστρόβιλο ήταν ότι δεν θα είχε ανάγκη από καύσιμα. Ως κινητήρια δύναμη θα χρησιμοποιούσε τον άνεμο. Ο δημιουργός του τον είχε εξοπλίσει με τέτοια συστήματα και με κάθε σύνεργο που του εξασφάλιζαν σιγουριά σε κάθε παράτολμη ενέργεια κατά τη διάρκεια της πτήσης.

»Ο δημιουργός του δεν ήταν άλλος από έναν συγγραφέα που έκρυβε το όνομά του κάτω κάποιο παραπλανητικό ψευδώνυμο για να αποφύγει τον ψόγο των συναδέλφων του και να γίνει αποδεκτή η εφεύρεσή του, με τη βοήθεια και τις υποδείξεις των ειδικών, φυσικά,

»Η τολμηρή φαντασία του εφευρέτη και δημιουργού του τον είχε κατασκευάσει με μαγικά υλικά: Πήρε χαρτί, μελάνι, λέξεις και φράσεις, σημεία στίξης..., όλα τα χρειαζούμενα μέσα και τον είχε εφοδιάσει και εξοπλίσει με όλα τα μαγικά μαραφέτια και εξαρτήματα που δεν επηρεάζονται ποτέ από τις καιρικές συνθήκες. Είχε χρησιμοποιήσει υλικά που δεν τα φθείρει και δεν τα αλλοιώνει ο χρόνος όσοι αιώνες κι αν περάσουν.

»Ο Ανεμοστρόβιλος ήταν ένας πύραυλος σύγχρονος με προοπτική να μεγαλουργήσει στα επόμενα εκατομμύρια, μπορεί και δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια χρόνια.

»Οι οικολόγοι σ' όλο τον κόσμο, μόλις κυκλοφόρησε η είδηση για την κατασκευή του, είχαν αρχίσει να πανηγυρίζουν αφού θα δεν μολύνει την ατμόσφαιρα, δεν θα καταστρέφει το περιβάλλον. Και επιπλέον δεν κινδυνεύουν τα ουράνια σώματα να μεταβληθούν σε σκουπιδότοπους και να χάσουν τη φυσιογνωμία τους με τα κάθε λογής απόβλητα».

Ο Αλέξανδρος, από το μουρμουρητό της γιαγιάς ξύπνησε για τα καλά και κάρφωσε το βλέμμα του στην εντυπωσιακή εικόνα.

«Να τος ο... ο Ανεμοστρόβιλος! Αυτός είναι! Είναι έτοιμος να πετάξει!» τραύλισε, «γιατί δεν μπαίνουμε μέσα; Θα είναι πιο σίγουρα εκεί...»

«Μα, είμαστε κιόλας μέσα στον πύραυλό μας και πετάμε, δεν το κατάλαβες, μωρό μου; Τόση ώρα πετάμε. Δεν ακούς τον αέρα που βουίζει και κουνάει τα παραθυρόφυλλα; Χωρίς αυτόν δεν κινείται και δεν ζει τίποτε», είπε η γιαγιά και βολεύτηκε καλύτερα στο κάθισμά της.

Ο Αλέξανδρος δεν πρόσεξε τα τελευταία της λόγια. Η προσοχή του είχε εστιαστεί στην υπέροχη εικόνα με τον Ανεμοστρόβιλο. Και τα φτερά της φαντασίας του άρχισαν πάλι να μεγαλώνουν.

«Είναι ωραία εκεί που πάμε, γιαγιά Κλειώ; Έχει εξωγήινους εκεί;»

«Εξωγήινους; Δεν υπάρχουν εξωγήινοι», απάντησε κοφτά εκείνη.

«Υπάρχουν! Εγώ θέλω να υπάρχουν!» τσίριξε ο Αλέξανδρος.

«Σωστά. Καλά κάνεις, χρυσό μου, και φαντάζεσαι πως υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι στο Σύμπαν, δηλαδή...γύρω σου, αλλά στο σύμπαν;»

«Αλλά στο σύμπαν δεν υπάρχουν...» έκανε λυπημένος ο Αλέξανδρος.

Και δίπλωσε τα φτερά της φαντασία του μέσα στις παλάμες τους.

«Η φαντασία των ανθρώπων τους δημιουργεί, καλό μου, δεν υπάρχουν εξωγήινοι στο δικό μας πλανητικό σύστημα. Δηλαδή στα ουράνια σώματα που γυρίζουν γύρω από το δικό μας ήλιο. Είναι αδύνατο να υπάρχουν εξωγήινοι γιατί δεν υπάρχουν κατάλληλες συνθήκες για να αναπτυχθεί ζωή σε κανέναν από τους κοντινούς πλανήτες. Τα κοντινά μας άφωτα άστρα, οι πλανήτες, δεν έχουν την ατμόσφαιρα ούτε το νερό που έχει η γη. Πώς να ζήσουν εκεί όντα ζωντανά σαν εμάς; Οι διαστημικοί επιστήμονες, με τις έρευνες που έχουν κάνει το έχουν εξακριβώσει αυτό. Όμως είναι πολύ εγωιστικό να πιστεύουμε πως μόνο οι εμείς άνθρωποι που κατοικούμε στη γη είμαστε οι μοναδικοί ζωντανοί οργανισμοί, οι μοναδικοί ζωντανοί κάτοικοι στο απέραντο σύμπαν, μα...»

«Μα, γιαγιά μου, τι λες; Παραμιλάς;;», τη διέκοψε ο Αλέξανδρος. «Τώρα είναι που δεν καταλαβαίνω απολύτως τίποτα!»

«Μήπως εγώ τα καταλαβαίνω όλα; Κοίτα όμως: Το σύμπαν, ο κόσμος, δεν τελειώνει πουθενά, είναι πολύ μεγάλο, άπειρο, τόσο πολύ μεγάλο που δεν το χωράει ο νους του ανθρώπου, όσο σοφός κι αν είναι».

«Το βρήκα! Το χάος είναι ο Θεός! Όοολο το σκοτάδι είναι Θεός!» τη διέκοψε πάλι ο Αλέξανδρος.

«Μπορεί το Χάος να είναι ο Θεός... Μια πελώρια αγκαλιά που χωράει όλα τα άστρα. Αυτά που βρίσκονται γύρω από το δικό μας ήλιο, κι εκείνα που ακολουθούν την πορεία άλλων ήλιων...»

«Είναι κι άλλοι ήλιοι; Τι λες, γιαγιά; Μήπως ονειρεύεσαι; Εγώ μόνο έναν ήλιο βλέπω την ημέρα κι ένα φεγγάρι τη νύχτα», της είπε ο Αλέξανδρος.

«Αυτό είναι αλήθεια», έκανε με δυσκολία η γιαγιά κι έπιασε το βιβλία.

Γύρισε γρήγορα πολλά φύλλα μαζί. Σταμάτησε σε δυο ανοιχτές σελίδες που μια τεράστια εικόνα έδειχνε έναν ουρανό γεμάτο αστέρια κι αστεράκια.

«Οι επιστήμονες που μελετούν το Σύμπαν και παρακολουθούν την κίνηση των άστρων βρήκαν πως υπάρχουν κι άλλοι ήλιοι κάπου πολύ μακριά, σε κάποια άλλα ηλιακά συστήματα, σε άλλες παρέες αστεριών. Εκεί, σε κάποιο αστέρι μπορεί να υπάρχει ζωή. Αλλά είναι τόσο πολύ μακριά από τη γη μας!»

«Α, έτσι μάλιστα! Είπα κι εγώ!» αναστέναξε με ανακούφιση ο Αλέξανδρος. «Δηλαδή, εκεί μπορεί να είναι εξωγήινοι, γιατί να μην είναι;»

«Ας τους πούμε κι έτσι».

«Τι ωραία!» έκανε χτυπώντας τις παλάμες του ο Αλέξανδρος και παραλίγο να σπάσει τα γυαλιά της γιαγιάς Κλειώς. «Να δεις, κάποια μέρα θα έρθουν στη γη μας. Αμέ! Θαρρώ πως είναι κιόλας έτοιμοι να ξεκινήσουν», σοβαρεύτηκε.

Η κυρά Κλειώ τα έφερε λίγο σκούρα. Ο Αλέξανδρος είχε μεγάλες απαιτήσεις. Και πώς να του τα κάνει λιανά τόσο δύσκολα θέματα;

«Αυτό δεν είναι εύκολο να γίνει, είναι τόσο πολύ μακριά...» του εξήγησε.

«Μα θα έχουν κι εκείνοι πυραύλους, μπορεί και καλύτερους από μας», της πέταξε ο Αλέξανδρος σίγουρος πως αυτή τη φορά θα συμφωνούσε μαζί του.

Η γιαγιά Κλειώ έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό.

«Γιατί αναστενάζεις, γιαγιάκα μου, φοβάσαι τους εξωγήινους;»

«Είναι κι αυτό. Όμως...» η φωνή της γιαγιάς φράκαρε, λες και δέθηκε κόμπος στο λαιμό της.

Πς να εξηγούσε στον εγγονό της τα επιστημονικά δεδομένα, ότι...

Αφαιρέθηκε. Με τη σκέψη της ταξίδεψε στις σελίδες ενός σπουδαίου επιστημονικού βιβλίου που είχε διαβάσει τελευταία. Ανάμεσα σε πολλά άλλα, της είχαν εντυπωθεί στη μνήμη τα πιο σημαντικά σημεία του κειμένου:

«Σύμφωνα με όσα γνωρίζουν σήμερα οι επιστήμονες σε όλο τον κόσμο, είναι αδύνατο να έρθουν στη γη εξωγήινοι. Για να φτάσουν στη γη μας εξωγήινοι από άλλο πλανητικό σύστημα, πρέπει να έχουν ανώτερο πολιτισμό και τεχνολογία πιο ανεπτυγμένη από εμάς. Τα μεταφορικά τους μέσα να είναι τόσο εξελιγμένα να είναι πολύ ανώτερα από τα πιο εξελιγμένα και τελειοποιημένα διαστημόπλοια και διαστημικά δικά μας λεωφορεία. Να τρέχουν πολύ πιο γρήγορα για να καλύψουν τις τεράστιες αποστάσεις που μας χωρίζουν από αυτά» (1).

Ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να εξηγήσει την ξαφνική σιωπή της. Γύρισε και την κοίταξε. Πίσω από τα γυαλιά είδε πως τα μάτια της ήταν κλειστά.

«Έι, πού είσαι; Κοιμήθηκες;» της έδωσε μια σκουντιά στην κοιλιά με τον αγκώνα του.

«Σιγά. Θα μου τρυπήσεις τα σπλάχνα! Τι σκουντιά ήταν αυτή;» γέλασε κι έκανε πως θα του έδινε κι εκείνη μια πιο δυνατή αγκωνιά.

«Επ!» έκανε ο Αλέξανδρος και της έπιασε το χέρι. «Απαγορεύεται το...»

«Το... ποιο;» ρώτησε η γιαγιά.

«Το ποιο; Ήθελα να πω, απαγορεύεται η είσοδος των εξωγήινων στη γη μας, αυτό!» απάντησε και χτύπησε τις παλάμες του.

«Ίσως είναι καλύτερα έτσι, παιδί μου», μουρμούρισε ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα σιωπής η γιαγιά του.

«Γιατί είναι καλύτερα;»

«Γιατί; Γιατί αν φτάσουν εδώ εξωγήινα πλάσματα και πάνε από τη γη άνθρωποι σε κανένα άλλο άστρο, φαντάζεσαι τι έχει να γίνει;»

«Αμέ! Θα πηγαίνουμε τουρίστες στο φεγγάρι! Χε! Τι ωραία!» έκανε θριαμβευτικά ο Αλέξανδρος.

Όμως η γιαγιά δεν φάνηκε το ίδιο ενθουσιασμένη.

«Αν ποτέ συμβεί αυτό, φοβάμαι πως ο πόλεμος τότε θα μεταφερθεί στο διάστημα, θα είναι διαστημικός. Ο Θεός να βάλει το χέρι του να μας φυλάξει από κάτι τέτοιο...» είπε μόνο και γύρισε ξανά σελίδα.

Ο Αλέξανδρος ένιωσε μια κρυάδα σε όλο του το κορμί και ζάρωσε πάνω της.

«Συνεχίζουμε το ταξίδι μας. Μη φοβάσαι, εμείς δεν κινδυνεύουμε. Πάμε!» η γιαγιά χάιδεψε με τα γερασμένα δάχτυλά της την εικόνα στη σελίδα.

Συνέχισαν να ταξιδεύουν πάνω στις σελίδες του μεγάλου βιβλίου. Πετούσαν μέσα στο μισοσκότεινο χάος. Έβλεπαν τ' αστέρια που έπλεαν, μικρές φωτίτσες, διάσπαρτες στο σιωπηλό στερέωμα ή τρεμόσβηναν σαν τις πυγολαμπίδες. Ο Αλέξανδρος άκουγε τον αέρα που σφύριζε δυναμωμένος και κουνούσε τις πελώριες, τις διάφανες φτερούγες του Ανεμοστρόβιλου και άκουγε τα σοφά λόγια της γιαγιάς Κλειώς που εξακολουθούσε να του διαβάζει τι γίνεται στο Μεγάλο Σύμπαν.

Ένας επιστήμονας, αστρονόμος, μιλούσε μέσα από τις σελίδες για το απέραντο Σύμπαν. Μιλούσε για πολλά σύμπαντα. Για μυστήρια, για ένα Σύμπαν τεράστιο που είναι γεμάτο από άπειρα σύμπαντα, από αμέτρητα ηλιοκεντρικά συστήματα, όπως είναι το δικό μας ηλιοκεντρικό πλανητικό σύστημα

Ο Αλέξανδρος, αν και δεν τα καταλάβαινε όλα, ευχαριστιόταν να την ακούει να διαβάζει για τις περιστροφικές κινήσεις των ουρανίων σωμάτων, για τους γαλαξίες. Οι γαλαξίες είναι στρατιές ολόκληρες από πολλά εκατομμύρια άστρα. Μοιάζουν με χυμένο γάλα στο διάστημα.

«Είναι χυμένο γάλα!» απόρησε ο Αλέξανδρος. «Τότε θα είναι και αγελάδες στον ουρανό...»

«Δεν πρόσεξες, Αλέξανδρε. Δεν λέει πως είναι χυμένο γάλα, αλλά είναι σαν χυμένο γάλα, νυσταγμένο μου».

«Ε, καλά τώρα! Παραμύθια γράφει...» μουρμούρισε.

«Κάτι σαν παραμύθι είναι αυτό. Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν πως ήταν το γάλα της θεάς Ήρας. Αυτό λένε οι μύθοι. Κάποια άλλη φορά που δεν θα νυστάζεις θα διαβάσουμε από την Ελληνική Μυθολογία. Να, βλέπεις εκείνο το μεγάλο βιβλίο στο μεγάλο ράφι της βιβλιοθήκης;».

«Θα το διαβάσουμε όλο μια φορά;»

«Όχι βέβαια. Θα ψάξουμε πρώτα να βρούμε το μύθο για το γάλα της Θεάς Ήρας--»

«Και μετά;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Μετά, κάθε φορά που θα έχουμε κέφι και δεν νυστάζουμε, θα διαβάζουμε από λίγο», τον καθησύχασε. «Ο ουρανός μαζί με όλα τα άστρα, τα άπειρα, τα τρισεκατομμύρια και βάλε ουράνια σώματα και τα μυστήρια που κρύβουν, δεν πρόκειται να σαλέψουν από την τροχιά τους και να μας εγκαταλείψουν, θα περιμένουν πάντα...» αναστέναξε.

Εκείνο όμως που δεν μπορούσε να χωρέσει το μυαλουδάκι του Αλέξανδρο ήταν το ατελείωτο χάος που απλώνεται ανάμεσα στα άστρα και περιβάλλει τα σύμπαντα. Και πιο πολύ ξεσήκωνε τη φαντασία του αυτό που υποστηρίζουν ορισμένοι επιστήμονες, όπως διάβασε μόνος του μια μέρα στο μεγάλο βιβλίο με τίτλο: Τα μυστήρια του Σύμπαντος:

«*Σε κάποιους σχετικά κοντινούς μας πλανήτες μόλις τώρα αρχίζει να εμφανίζεται υποτυπώδης ζωή. Θα χρειαστούν όμως εκατομμύρια, ίσως και δισεκατομμύρια χρόνια για να σχηματιστούν νέες μορφές ζωής και μεγάλες αλλαγές στο σύμπαν, στο δικό μας βέβαια σύμπαν. Στο δικό μας ηλιοκεντρικό σύστημα, σε κάποιους μακρινούς συγγενείς της γης, άγνωστους πλανήτες...*»

Η γιαγιά του Αλέξανδρο όπως και ο παππούς του, ήταν επιστήμονες αστροφυσικοί, καθηγητές και ασχολούνταν με τη μελέτη των άστρων όπως οι Μάγοι. Όταν ήταν νέοι δίδασκαν Αστροφυσική στα Πανεπιστήμια του εξωτερικού. Όσο την άκουγε να διαβάζει για τα παράξενα και τα μυστήρια του σύμπαντος, αισθανόταν πως μικραίνει. Πως γίνεται ένα τοσοδούλικο πλασματάκι, ένα αστρουλάκι, μια αδιόρατη τελίτσα ίσαμε το κεφαλάκι καρφίτσας. Μια κουκκίδα κολλημένη στη μύτη της σοφής γιαγιάς Κλειώς. Ο παππούς την έλεγε Πολύξερη.

Η γιαγιά σκούπισε πάλι τα θαμπωμένα γυαλιά της.

Απλώθηκε σιωπή.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» έσπασε τη σιωπή της ο Αλέξανδρος.

«Προχωράμε!» του απάντησε η γιαγιά Κλειώ και έδωσε μερικές στροφές ακόμα στους κινητήρες του Ανεμοστρόβιλου γυρίζοντας σελίδες.

Ο Ανεμοστρόβιλος μανουβράροντας πήρε ν' ανυψώνεται κατακόρυφα, τινάζοντας τα μεγάλα φτερά της φαντασίας τους, ενώ η μαγική σκούπα, γαντζωμένη στη μούρη του έδειχνε την κατεύθυνση και την απαραίτητη κλίση στον ανεμοστρόβιλό τους.

Ξαφνικά με μια δυνατή ώθηση, σαν να γύρισαν πολλές σελίδες, μαζί βγήκαν από την ατμόσφαιρα της γης.

«Γιούχου!» φώναξε ο Αλέξανδρος.

«Γιούχου, γιούχουουουουου...!» επανέλαβαν πολλές φωνές.

Ο Αλέξανδρος ξαφνιάστηκε. Κοίταξε γύρω του, δεν είδε κανέναν άλλο εκτός από τη γιαγιά Κλειώ.

«Από πού ήρθαν οι φωνές;» ρώτησε.

«Ποιες φωνές; Άκουσες κι άλλες φωνές από τη δική μου, μωρό μου;»

«Ναι, μου φάνηκε πως άκουσα πολλά παιδιά να φωνάζουν χαρούμενα *γιούχου*! Μα δεν βλέπω κανένα...»

«Τη δική σου φωνή άκουσες που αντήχησε μέσα στο δωμάτιο, χαζούλη!»

«Ναι, καλά... Τότε...»

Δεν πρόφτασε να ολοκληρώσει τη φράση του. Ένα τράνταγμα τον έκανε να χάσει τη φωνή του. Παραλίγο να πέσει και να βουλιάξει στο χάος το μεγάλο βιβλίο του κόσμου που ήταν ανοιχτό μπροστά του. Ο Ανεμοστρόβιλος ανέπτυξε απότομα ταχύτητα και πετούσε μέσα στην ατέλειωτη συμπαντική νύχτα, καταπίνοντας λαίμαργα το κενό. Ο Αλέξανδρος κόλλησε κυριολεκτικά πάνω στη γιαγιά του. Δεν άργησε όμως να βεβαιωθεί για άλλη μια φορά πως δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο και να ξεθαρρευτεί. Γύρισε λίγο λοξά το κεφαλάκι του και ρώτησε δειλά:

«Πού μας πάει τώρα ο Ανεμοστρόβιλος; Μου αρέσει που πετάμε τόσο ψηλά και τόσο γρήγορα. Είδες, γιαγιά τι κάνει η φαντασία; Γίναμε αστροναύτες;»

«Αστροναύτες, όχι, καλέ, εξερευνητές του διαστήματος γίναμε, πετώντας με τα φτερά της φαντασίας μας πάνω στις σελίδες του βιβλίου. Στο δωμάτιό μας είμαστε, στα χαμηλά και τα σίγουρα», απάντησε η γιαγιά και ψιχαλίζοντας τα μάτια γύρισε σελίδα.

«Πετάμε στο σύμπαν! Εγώ θέλω να πετάμε! Μου αρέσει αυτό το ταξίδι. Σε ρωτάω πού πάμε!» τσίριξε ο Αλέξανδρος.

Από την ένταση της φωνής του τραντάχτηκε ο Ανεμοστρόβιλος και παραλίγο να τελειώσει άδοξα το καταπληκτικό ταξίδι. Ο Αλέξανδρος τρόμαξε και λούφαξε στην αγκαλιά της γιαγιάς Κλειώς μόλις καταλάγιασε η ταραχή του και ηρέμησε.

«Θα μου πεις πού βρισκόμαστε, σε ποιο αστέρι προσγειωθήκαμε;» ρώτησε με φωνή που μόλις ακουγόταν.

«Πού πάμε τώρα; Πού θα πάμε τώρα...» ψέλλισε η γιαγιά Κλειώ κι απόμεινε για λίγο σιωπηλή.

Αμέσως μετά πήρε σοβαρό ύφος και με τα μαγικά δάχτυλα του δεξιού χεριού άρχισε να γυρίζει προσεκτικά τις σελίδες του μεγάλου βιβλίου που κρατούσε ανοικτό πάνω στα γόνατα του Αλέξανδρο. Και τι περίεργο! Αν και ήταν σκοτάδι χυμένο παντού, οι λέξεις φωσφόριζαν και φανερώνονταν εδώ κι εκεί ολοκάθαρες εικόνες με ζωγραφισμένους αγγέλους, προβατάκια, αγελάδες κι άλλα ζωάκια έξω από ένα σπήλαιο. Θαρρούσες πως ήταν έτοιμα να ζωντανέψουν. Ο Αλέξανδρος νόμισε μια στιγμή πως άκουσε βελάσματα αρνιών και ψαλμωδίες των αγγέλων που ανεβοκατέβαιναν σε μια τεράστια σκάλα που ένωνε γη και ουρανό. Είδε μάλιστα κι ένα λαμπερό άστρο ψηλά στον ουρανό πάνω από το σπήλαιο.

Ο Αλέξανδρος λησμόνησε πώς βρίσκονται στο διάστημα και ήταν έτοιμος να ρωτήσει πάλι να του εξηγήσει η γιαγιά Κλειώ πού βρίσκονταν και τι σήμαιναν όσα έβλεπε. Εκείνη όμως μάντεψε την απορία του και είπε:

«Σκέφτηκα πως, επειδή πλησιάζουν τα Χριστούγεννα και, μιας που βρισκόμαστε στο διάστημα, θα σου άρεσε πολύ να μάθουμε τι λένε οι σοφοί για το Άστρο του Χριστού. Αυτό!»

«Για το Άστρο που οδήγησε τους Μάγους στη Βηθλεέμ, λες να ψάξουμε; Ξέρω, μας το είπε η κυρία στο... υπναγωγεί...» έκανε ο μικρός και δάγκωσε το κάτω χειλάκι του για τη γκάφα που είχε κάνει.

Υπναγωγείο έλεγε ο Αλέξανδρος το Νηπιαγωγείο όταν ήταν πολύ μικρός και νύσταζε κάθε πρωί και δεν ήθελε να πάει.

«Το ξέρεις από το Νηπιαγωγείο σου;»

«Ε, αυτό έλειπε να μην το ξέρω! Τώρα είμαι στη Δευτέρα Δημοτικού. Άντε, άντε! Το ξέχασες, γιαγιά; Στο νηπιαγωγείο είσαι ακόμα; Διαβάζω και μόνος μου τώρα», απάντησε γεμάτος περηφάνια.

«Ωραία! Μα, φυσικά, το ξέρω πως μεγάλωσες και διαβάζεις μόνος σου, όταν θέλεις. Τώρα θα περιπλανηθούμε στις σελίδες να βρούμε το άστρο των Μάγων...»

«Δηλαδή ήταν αληθινό άστρο εκείνο, δεν ήταν ψεύτικο, ζωγραφιστό, ή χάρτινο από χρυσόχαρτο;»

«Αληθινό!» απάντησε με βεβαιότητα η γιαγιά Κλειώ και γύρισε τη σελίδα. «Διάβασε τώρα εσύ. Εγώ κουράστηκα».

Ο Αλέξανδρος είχε την περιέργεια να μάθει πολλά για το αληθινό αστέρι των Μάγων. Πήρε σοβαρό ύφος κι άρχισε να διαβάζει αργά και καθαρά:

«... Οι Μάγοι από την Ανατολή διάβαζαν τις γραφές. Οι προφητείες έλεγαν πως θα ερχόταν κάποτε ένας καλός βασιλιάς, ο βασιλιάς της αγάπης. Αυτός θα καταπολεμούσε το κακό και θα έβγαζε τους ταπεινούς και καταφρονεμένους από τη δυστυχία. Γνώριζαν πολλά για τον ερχομό στη γη ενός ουράνιου βασιλιά. Θα γεννιόταν σαν φτωχό παιδί. Τη γέννησή του θα συνόδευαν παράξενα, υπερφυσικά φαινόμενα. Γνώριζαν και για κάποιο φωτεινό άστρο. Και περίμεναν υπομονετικά όλη τους τη ζωή. Κι έψαχναν για το άστρο αυτό ολόκληρες νύχτες ανάμεσα στα εκατομμύρια άστρα, κολλημένοι στα τηλεσκόπιά τους να δουν πότε θα φανεί. Έτσι το είχαν δει στον ουρανό πολύ νωρίτερα από τότε που στάθηκε πάνω από τη φάτνη της Βηθλεέμ. Και το ακολούθησαν. Φαντάστηκαν πως επρόκειτο να συμβεί κάποιο πολύ σπουδαίο γεγονός. Πήραν τα σύνεργά τους,και το ακολούθησαν».

«Πώς; Το πήραν από πίσω; Ψέματα μου λες. Δεν το καταλαβαίνω!»

«Όσα δεν καταλαβαίνομε, Αλέξανδρε, δεν είναι ψέματα, αλλά δεν μας φτάνουν οι γνώσεις μας να τα καταλάβουμε. Κατάλαβες;»

«Όχι...»

«Λοιπόν, άκου...»

Η γιαγιά Κλειώ του εξήγησε όσο μπορούσε πιο απλά τι ήταν οι Μάγοι εκείνοι και πώς ανακάλυψαν το Άστρο εκείνο.

Οι Μάγοι από την Περσία, δεν ήταν μάγοι σαν αυτούς που λένε πως κάνουν μαγικά βότανα και λόγια μαγικά, και κοροϊδεύουν τον κόσμο με τις ψευτιές. Οι Μάγοι εκείνοι ήταν αστρολάτρες, σοφοί αστρονόμοι, στον καιρό τους σπουδαίοι επιστήμονες που μελετούσαν τις κινήσεις των ουρανίων σωμάτων, των αστεριών δηλαδή. Κι έψαχναν να βρουν την άκρη του κόσμου, να μάθουν τι γίνεται εκεί πάνω.

«Έτσι δεν κάνουν και τώρα οι επιστήμονες που στέλνουν αστροναύτες στο διάστημα, όπως βλέπομε στην τηλεόραση, Αλέξανδρε;»

«Το ίδιο είναι;»

«Όχι, δεν είναι το ίδιο. Τώρα οι επιστήμονες χρησιμοποιούν τα μέσα που έχει στη διάθεσή τους η σύγχρονη τεχνολογία και διερευνούν το διάστημα. Τότε προσπαθούσαν μόνο με γυμνό μάτι και με τα όργανα που είχαν, τα τηλεσκόπια, να παρακολουθούν και να εξετάζουν τα άστρα».

«Α, έτσι...»

«Έτσι, παρακολουθώντας οι Μάγοι με τα όργανα που είχαν τότε τα ουράνια σώματα, ξεχώρισαν ένα παράξενο, πολύ λαμπερό άστρο που προχωρούσε από την Ανατολή προς τη Δύση, και το ακολούθησαν...»

«Πώς; Περπατώντας πάνω στα σύννεφα;» τη διέκοψε ο Αλέξανδρος.

«...Πάνω στο έδαφος, στη γη περπατούσαν σέρνοντας τις καμήλες τους φορτωμένες δώρα. Και το λαμπρό αυτό άστρο οδήγησε τα βήματά τους στη Βηθλεέμ στη φάτνη που είχε γεννηθεί ο νέος βασιλιάς του κόσμου. Ο Ιησούς Χριστός. Δυο ολόκληρα χρόνια πορεύονταν προς τα μέρη εκείνα, όπως τους έδειχνε το λαμπρό άστρο. Και, είναι σίγουρο πως είχε φανεί στον

ουρανό δυο χρόνια ακριβώς πριν από τη γέννηση του Χριστού. Τι λένε τα κάλαντα που μαθαίνετε στο νηπιαγωγείο; Δεν λένε:

«Εκ της Περσίας έρχονται τρεις Μάγοι με τα δώρα,
Άστρο λαμπρό τους οδηγεί χωρίς να λείψει ώρα.
Φθάσαντες εις Ιερουσαλήμ με πόθο ερωτώσι
Πού εγεννήθη ο Χριστός να πάν' να τον ευρώσι;»

»Έρχονταν, λένε, από την Περσία, από μια χώρα που βρίσκεται μακριά από την Ελλάδα, στην Ανατολή, ακολουθώντας την πορεία του λαμπρού άστρου που δεν το έχασαν στιγμή από τα μάτια τους. Κι όταν έφτασαν στα Ιεροσόλυμα, ρωτούσαν να μάθουν πού είχε γεννηθεί ο Χριστός να πάνε να τον βρουν. Σήκω λίγο και περίμενε να σου δείξω κάτι που θα σου αρέσει», του είπε.Ο Αλέξανδρος με δυσκολία αποχωρίστηκε τη ζεστή αγκαλιά της γιαγιάς. Εκείνη άφησε το μεγάλο βιβλίο πάνω στο γραφείο, σηκώθηκε, πήγε στη μεγάλη βιβλιοθήκη, άπλωσε το χέρι της και πήρε ένα άλλο βιβλίο με το φανταχτερό τίτλο:

Ο Αστήρ της Βηθλεέμ (2)

Κάθισε πάλι στην πολυθρόνα της, βόλεψε και τον Αλέξανδρο στα γόνατά της κι έπιασε το βιβλίο που είχε αφήσει προσωρινά πλάι της στο γραφείο. Το άνοιξε, γύρισε μερικές σελίδες διαβάζοντας σιγανά και γρήγορα τις επικεφαλίδες ώσπου έφτασε κάπου στη μέση. Εκεί σταμάτησε. Κάρφωσε το βλέμμα της πάνω στις δυο ανοιγμένες σελίδες με ζωγραφισμένο ένα τεράστιο άστρο που έριχνε χρυσές ακτίνες πάνω στο σπήλαιο. Μια σκάλα ένωνε τον ουρανό με τη γη. Άγγελοι με λευκά φτερά έδειχνε να κατεβαίνουν από τον ουρανό. Και παρακεί κάποιοι βοσκοί πλάγιαζαν σιμά στη φωτιά κουκουλωμένοι με χοντρές κάπες.

«Το βλέπεις το μεγάλο, το ολόλαμπρο άστρο;»

«Ποπό τι μεγάλο και τι λαμπερό που είναι αυτό το άστρο! Μοιάζει με αληθινό!» έκανε ο Αλέξανδρος.

Ο Αστήρ της Βηθλεέμ

πληροφορούσε ένας εντυπωσιακός τίτλος στην κορυφή της αριστερής σελίδας.

«Εδώ είμαστε, το βρήκαμε το μαγικό αστέρι μας!» ανάσανε με ανακούφιση η γιαγιά.

«Το άστρο των μάγων», τη διόρθωσε ο Αλέξανδρος.

«Μπράβο, Αλέξανδρε! Είδες τι τραγικό λάθος έκανα; Όπου κάνω λάθη εγώ, εσύ θα με διορθώνεις!» έκανε γελώντας η γιαγιά.

Ανακάθισε στην πολυθρόνα της και χάιδεψε με περηφάνια τον έξυπνο εγγονό της σαν πέτυχε κάτι πολύ σημαντικό, αφού κατάφερε να την πιάσει μια φορά απρόσεκτη και να της επισημάνει το λάθος.

Ο Αλέξανδρος ζάρωσε πάνω της και περίμενε να ακούσει τι θα του ξεφουρνίσει. Μα η γιαγιά εξακολούθησε:

«Τώρα θα ταξιδέψουμε αντίστροφα προς το χρόνο. Θα πάμε δύο χιλιάδες και βάλε χρόνια πίσω, ίσαμε τη γέννηση του Χριστού και οκτώ χρόνια ακόμα πριν από τη γέννηση του Χριστού. Δηλαδή θα πετάξουμε με τη φαντασία μας 2000 τόσα χρόνια πίσω προς το παρελθόν. Εκεί θα συναντήσουμε τον Αστέρα της Βηθλεέμ να οδηγεί τους Μάγους.

Θα πάρουμε τα γεγονότα από την αρχή, από τη στιγμή δηλαδή που εμφανίστηκε στον ουρανό ένα άγνωστο ίσαμε τότε ολόλαμπρο άστρο ως εκείνη τη στιγμή που τελείωσε την ουράνια πορεία του και στάθηκε πάνω από το Σπήλαιο της Βηθλεέμ, όπου γεννήθηκε ο Χριστός. Έλαμπε τόσο πολύ που άστραφτε όλος ο τόπος και...»

«Και; Θα είχε αναμμένες πολλές ηλεκτρικές λάμπες μαζί», πέταξε ο Αλέξανδρος με τη βεβαιότητα πως ανακάλυψε το μυστικό.

«Το άστρο της Βηθλεέμ έλαμπε τόσο πολύ γιατί δεν ήταν ΕΝΑ άστρο! Ήταν... ΤΡΙΑ άστρα μαζί.»

«Τότε γιατί λένε πως ήταν ένα;» απόρησε, και με το δίκιο του ο μικρός Αλέξανδρος.

«Λένε πως ήταν ένα, γιατί έτσι φαίνονταν από τη γη. Δεν ήταν κολλημένα το ένα πάνω στο άλλο. Η μεγάλη απόσταση από τη γη τα έκανε να φαίνονται σαν ένα με τα όργανα που είχαν τότε οι αστροφυσικοί. Και πιο πολύ με γυμνό μάτι. Για να δούμε τι γράφει το βιβλίο μας», είπε κι άρχισε να διαβάζει σιγά και να εξηγεί όσο μπορούσε τα δύσκολα σημεία.

«*Δύο χρόνια πριν από τη Γέννηση του Χριστού, από το 8 π. Χ. Ίσαμε το 6 π. Χ., τρία διαφορετικά άστρα πλησίαζαν και σχημάτιζαν ένα τρίγωνο κάθε φορά που βρίσκονταν πολύ σιμά. Αυτό το φαινόμενο στη γλώσσα της αστρονομίας λέγεται Σύνοδος Αστέρων*, συγκέντρωση δηλαδή αστεριών. *Και βρίσκονταν τόσο κοντά μεταξύ τους ώστε από τη γη με γυμνό μάτι έμοιαζαν σαν ένα υπέρλαμπρο άστρο. Οι αστρονόμοι, οι Μάγοι εκείνοι από την Ανατολή που μελετούσαν τις κινήσεις των άστρων, παρακολουθούσαν αυτές τις Συνόδους από τη στιγμή που άρχιζε η σύνθεσή τους, δηλαδή παρακολουθούσαν και κατέγραφαν ποια ήταν τα τρία αστέρια που πλησιάζοντας κάθε φορά σχημάτιζαν νοητό τρίγωνο*, όπως είναι αυτό εκεί που δείχνει το σχέδιο. Κάπως έτσι θα φανταστούμε τις συνόδους με τις διαφορετικές συνθέσεις των πλανητών, σαν ένα παιχνίδι που άρχισαν τρεις πλανήτες *το έτος οκτώ π. Χ., ο Κρόνος, ο Δίας και ο Άρης. Πρώτο στάθηκε,* πήρε θέση ο *Κρόνος*, το άστρο δηλαδή που οι επιστήμονες βάφτισαν *Κρόνο*. Τα άλλα δύο άστρα, ο *Δίας* και ο *Άρης*, τον ακολούθησαν. *Στις συνόδους αυτές δεν ήταν πάντα τα ίδια άστρα. Άλλαζαν ανάλογα με τις μετακινήσεις τους στο διάστημα. Όμως στις περισσότερες συγκεντρώσεις είναι παρών ο Κρόνος.*

»Στην Πρώτη Σύνοδό τους, τα άστρα στάθηκαν όπως δείχνει το σχήμα (3), πήραν θέσεις όπως στο γήπεδο οι παίκτες και το παράξενο παιχνίδι τους άρχισε! Όμως είναι πολύ αργά, τα ματάκια σου κλείσανε, μωρό μου. Φτάνει».

«Θέλω κι άλλο!» κλαψούρισε χαδιάρικα ο μικρός.

«Θα κοιμηθούμε τώρα και θα ταξιδεύεις μόνος σου πετώντας στο διάστημα με τα φτερά του ονείρου. Θα δεις τι όμορφο τα ξίδι θα κάνεις. Αύριο πάλι!»

Το «αύριο πάλι» που είχε υποσχεθεί η κυρά Κλειώ στον εγγονό της άργησε κάμποσο να έρθει. Μια ξαφνική αδιαθεσία της την κράτησε στο κρεβάτι πέντε ολόκληρες μέρες που ταλαιπώρησε την ίδια κι έβαλε και την οικογένεια σε μπελάδες. Έφταιγε το κρυολόγημα που άρπαξε κατά την τολμηρή έξοδό της την άλλη μέρα το πρωί. Ήθελε σώνει και καλά να πάει στο κομμωτήριο να φρεσκάρει τα μαλλιά της. Δεν άντεχε, όπως δικαιολογήθηκε στο γιατρό, να βλέπει το κεφάλι της σε κακά χάλια κι αψήφησε την παγωνιά. Μόνο που λίγο έλειψε το αθώο κρυολόγημα, εκτός από το κρεβάτωμα που ανάγκασε να υποστεί, να εξελιχτεί σε πνευμονία και να χρειαστεί να τη μεταφέρουν στο νοσοκομείο.

Ο Αλέξανδρος ανησύχησε πολύ, όπως και όλη η οικογένεια. Και το χειρότερο, δεν του

επέτρεπαν να την πλησιάζει για να μην κολλήσει κανένα μικρόβιο και πέσει κι εκείνος στο κρεβάτι. Τον έπνιγε η αδικία. Αν αρρώσταινε, εκτός που δεν θα πήγαινε στο σχολείο και θα έχανε τα μαθήματά του, δεν θα μπορούσε να παίζει με τους φίλους του.

Αυτό κάπως το διασκέδασε. Αλλά να αρρωστήσει η γιαγιά πάνω στην καλύτερη ώρα, μόλις είχε αρχίσει να μαθαίνει για το παιχνίδι των άστρων, ε, δεν το χώνευε! Κάθε βράδυ προτού πέσει να κοιμηθεί γονάτιζε, όπως έκανε η γιαγιά όταν ήταν καλά, μπροστά στα εικονίσματα και προσευχόταν. Η προσευχή του ήταν μια μόνο φράση:

«Χριστούλη μου, κάνε γρήγορα καλά τη γιαγιά μου».

Μετά χωνόταν κάτω από το πουπουλένιο πάπλωμα, έκλειναν τα βλέφαρά του από τη νύστα, φόρτωνε τα όνειρά του στον ανεμοστρόβιλο, και τραβούσε για το άγνωστο. Τότε ξεχνούσε την αδικία και ίσαμε το πρωί που θα πήγαινε στο σχολείο, περιπλανιόταν στους απέραντους δρόμους του σύμπαντος κυνηγώντας το λαμπερό άστρο των Μάγων. Αλλά το αίνιγμα: πώς και με ποιους κανόνες έπαιζαν τα άστρα και φαίνονταν σαν να ήταν ένα, έμενε άλυτο κάτω από το σκοτεινό πέπλο του μυστηρίου που καλύπτει τα μυστικά του σύμπαντος.

Ένα επιστημονικό βιβλίο είναι δύσκολο να το διαβάσει όλο ένα παιδί της Δευτέρας Δημοτικού, ας είναι και άριστος μαθητής και μπορεί να διαβάζει άνετα.

«Οι επιστήμονες δεν τα γράφουν απλά. Τι τους πιάνει και τα κάνουν όλα δύσκολα;» μονολογούσε ο Αλέξανδρος κάθε βράδυ μετά την προσευχή του.

Πήγαινε στο γραφείο, καθόταν στην πολυθρόνα της γιαγιάς, έπαιρνε το ανοιχτό βιβλίο, χάιδευε τις σελίδες με το ζωγραφιστό άστρο και τους Μάγους και παρηγοριόταν.

Και περίμενε υπομονετικά να γίνει καλά η γιαγιά του για να του τα εξηγήσει όλα.

ΔΙΑΣ ΑΡΗΣ
ΚΡΟΝΟΣ (4)

Το παιχνίδι συνεχίστηκε με γοργούς ρυθμούς και με τρία άστρα πάντα στο τρίγωνο, αφήνοντας έξω πότε ένα πότε περισσότερα άστρα, σκασμένα από τη ζήλια.

Στη Δεύτερη Σύνοδο πλησίασε να παίξει μαζί τους ο Ήλιος, αλλά τα τρία άστρα του γύρισαν την πλάτη. Ο Κρόνος μάλιστα τον αγριοκοίταξε.

«Δεν θα μας χαλάσεις εσύ την όμορφη παρέα, δεν σε θέλομε! Φύγε!» του φώναξε κι έκανε μερικά απειλητικά βήματα προς το μέρος του Ήλιου.

ΔΙΑΣ----------ΑΡΗΣ
ΚΡΟΝΟΣ
ΗΛΙΟΣ

Ο Ήλιος σάστισε, χλόμιασε, προσβλήθηκε. Πρώτη φορά δέχτηκε απόρριψη. Ποτέ δεν περίμενε μια τέτοια συμπεριφορά από ένα άστρο που έπαιρνε δανεικό φως από τον ίδιο.Έριξε ένα βλέμμα στον Κρόνο γεμάτο απορία, δεν θέλησε, ωστόσο, να πλησιάσει και να ζητήσει εξηγήσεις για ν' αποφύγει τον καυγά. Μα δεν μπόρεσε να χωνέψει τη μεγάλη, την απρόσμενη προσβολή. Περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να δράσει δυναμικά. Κι όταν του δόθηκε η ευκαιρία μπήκε δυναμικά στο παιχνίδι.

Λοιπόν, στην Τρίτη Σύνοδο δεν πρόσεχαν τις κινήσεις του οι τρεις πρώτοι παίκτες, ο Άρης μάλιστα είχε κάπως ξεμακρύνει, είχε κρυφτεί πίσω από το Δία, και τότε ο Ήλιος όρμησε και βρέθηκε απρόσκλητος στη θέση του Άρη!

ΑΡΗΣ (έξω από το τρίγωνο) ΗΛΙΟΣ
ΔΙΑΣ
ΚΡΟΝΟΣ

Ο Άρης μόλις πήρε είδηση τι έγινε, έγινε έξω φρενών. Αλλά πώς να τα βάλει με τον Ήλιο, με ένα άστρο όλο φωτιά; Απόμεινε να κοιτάζει μουτρωμένος και βουρκωμένος, έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Περισσότερο του στοίχισε που οι σύντροφοί του δεν γνοιάστηκαν για την αδικία που έγινε σε βάρος του και συνέχισαν ανενόχλητοι το παιχνίδι με τον Ήλιο. Αλλά δάγκωσε τα πικραμένα χείλη του και συγκρατήθηκε.

«Κάποτε θα ξαναπάρω τη θέση μου», αρκέστηκε να κλαψουρίσει.

Δεν τον άκουσε ούτε έδωσε σημασία κανένας. Αυτός όμως δεν άφηνε ούτε στιγμή τους παίκτες από τα μάτια του. Και σε μια στιγμή που ο Κρόνος ξεμάκρυνε από τη θέση του, ο Δίας πήρε τη θέση του Κρόνου, έτρεξε αμέσως ο Άρης, ξαναμπήκε στο παιχνίδι και στρογγυλοκάθισε στη θέση του Δία! Έτσι στην Τέταρτη Σύνοδο παίζουν:

ΑΡΗΣ----------ΗΛΙΟΣ
ΔΙΑΣ
ΚΡΟΝΟΣ (έξω από το παιχνίδι...) ΕΡΜΗΣ

Παρηγορήθηκε όμως αφού στην ατυχία του βρέθηκε πλάι του ο Ερμής. Απόμειναν και τα δυο άστρα παραγκωνισμένα γεμάτα θυμό και ζήλια.

Αλλά τα ωραία παιχνίδια, ακόμα και μεταξύ των άστρων, δεν διαρκούν πολύ. Έτσι στην Πέμπτη Σύνοδο, την πρωτοκαθεδρία παίρνει δυναμικά ο Ήλιος, έχοντας δεξιά του το Δία και αριστερά τον Κρόνο:

ΗΛΙΟΣ
ΑΡΗΣ (έξω) ΔΙΑΣ
ΚΡΟΝΟΣ
ΕΡΜΗΣ (Έξω)

«Θα συμμαχήσω με τον Ερμή», σκέφτηκε, «και θα τους κατατροπώσω!» αναθάρρησε.

Πού να φανταζόταν όμως πως στην Έκτη Σύνοδο ο Ερμής θα έμπαινε στο παιχνίδι αδιαφορώντας για την αδικία... και θα θρονιαζόταν στη θέση που είχε προηγουμένως ο Κρόνος με την αλλαγή ρόλων που ακολούθησε; Βλέποντας όμως και το Δία έξω από το παιχνίδι και μάλιστα χαμηλότερα, του φώναξε χαιρέκακα:

«Καλά να πάθεις! Τώρα θα δεις τι ωραία που είναι να σε πετάνε στη γωνιά σαν να μην αξίζεις τίποτα...»

ΑΡΗΣ (έξω) ΔΙΑΣ (έξω)
ΗΛΙΟΣ ΕΡΜΗΣ
ΚΡΟΝΟΣ

Ο Δίας, από αξιοπρέπεια, και για να μην κατεβεί στο επίπεδο του Άρη, έκανε πως δεν άκουσε. Το μόνο που τον απασχολούσε ήταν πώς θα καταφέρει να ξαναμπεί στο παιχνίδι.

Στην Έβδομη Σύνοδο άνοιξε πάλι ο δρόμος για το Δία. Όχι όμως για τον Άρη που βρέθηκε να έχει μπροστά του ισχυρούς αντιπάλους τον Ερμή και τον Ήλιο. Τώρα στις γωνίες του τριγώνου στρογγυλοκάθονται ο Δίας, η Αφροδίτη και ο Κρόνος, να έτσι:

ΑΡΗΣ (έξω) ΕΡΜΗΣ (έξω) ΗΛΙΟΣ (έξω)
ΔΙΑΣ-----------ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΚΡΟΝΟΣ

Σε τούτη τη Σύνοδο παίρνει μέρος στο παιχνίδι και μια ωραία κυρία! Η πρώτη που τόλμησε να τα βάλει με τρεις αρσενικούς και να τους πετάξει έξω.

Σαν να μην έφτανε αυτό το ρεζιλίκι, ξαφνικά και μια άλλη κυρία, βασίλισσα της νύχτας, η Σελήνη, μπήκε στην Όγδοη Σύνοδο με το σπαθί της, διώχνοντας, ποιον; Το Δία! Έξω από το παιχνίδι μένουν τώρα ο Ερμής, ο Ήλιος, ο Άρης και ο Δίας. Η όμορφη Αφροδίτη πήρε την ανώτερη θέση:

ΕΡΜΗΣ (έξω) ΗΛΙΟΣ (έξω)
ΑΡΗΣ (έξω) ΔΙΑΣ (έξω) ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΚΡΟΝΟΣ ΣΕΛΗΝΗ

Αν και τα τέσσερα αγόρια αγωνίστηκαν, καθένα για λογαριασμό του, δεν κατάφερε κανένα να μπει στο παιχνίδι. Και η Ένατη Σύνοδος έγινε με την προηγούμενη σύνθεση:

ΕΡΜΗΣ (έξω) ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΗΛΙΟΣ (έξω) ΔΙΑΣ (έξω) ΚΡΟΝΟΣ
ΑΡΗΣ (έξω) ΣΕΛΗΝΗ

Στην επόμενη, στη Δέκατη Σύνοδο άλλαξε η σύνθεση. Ο Δίας και ο Ήλιος μπήκαν στο παιχνίδι βγάζοντας έξω τη μία από τις ωραίες κυρίες, την Αφροδίτη! Και μάλιστα

Την πέταξαν στην άλλη άκρη ολομόναχη, να έτσι:

ΕΡΜΗΣ (έξω)
ΑΡΗΣ (έξω) ΑΦΡΟΔΙΤΗ (έξω)
ΗΛΙΟΣ----------ΣΕΛΗΝΗ
ΔΙΑΣ
ΚΡΟΝΟΣ (έξω)

Τα παιχνίδια των άστρων συνεχίζονται με γοργούς ρυθμούς. Με τους ίδιους ρυθμούς γίνονται και οι αλλαγές στη σύνθεση. Στην Ενδέκατη Σύνοδο παίρνουν μέρος η Σελήνη, ο Δίας και ο Κρόνος, στέλνοντας τον Ήλιο να κάνει συντροφιά στ' άλλα δυο αγόρια και την Αφροδίτη αφήνοντάς την ολομόναχη στην άλλη άκρη:

ΕΡΜΗΣ (Έξω) ΗΛΙΟΣ (έξω) ΣΕΛΗΝΗ
ΑΡΗΣ (έξω) ΔΙΑΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ (έξω)
ΚΡΟΝΟΣ

Στη Δωδέκατη Σύνοδο ξαναμπήκε στο παιχνίδι η Αφροδίτη ξεμπροστιάζοντας το Δία. Πάλι δυο κυρίες στο τρίγωνο, και μάλιστα στις πρώτες θέσεις, και έξω τέσσερα αγοράκια:

ΕΡΜΗΣ (έξω)
ΑΡΗΣ (έξω) ΗΛΙΟΣ (έξω) ΣΕΛΗΝΗ----------ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΔΙΑΣ (έξω)
ΚΡΟΝΟΣ

Όμως τίποτε δεν μένει σταθερό σ αυτό τον κόσμο! Έτσι, η Δέκατη Τρίτη Σύνοδος ήταν φαρμακερή για την Αφροδίτη που βρέθηκε πάλι έξω από το παιχνίδι, πλάι στον πιο φιλόδοξο διεκδικητή η καημενούλα, στον αδίστακτο Κρόνο που άρχισε κιόλας να της χαμογελάει με νόημα και να την πλησιάζει με πονηρό σκοπό. Κι από πού να ζητήσει βοήθεια η έρημη; Την έχει σπρώξει ως τα χείλη της αβύσσου! Ο Ερμής και ο Άρης που ίσως να τη βοηθούσαν, βρίσκονται έξω και στην άλλη όχθη του χάους...

ΕΡΜΗΣ (έξω) ΣΕΛΗΝΗ
ΑΡΗΣ (έξω)

ΗΛΙΟΣ
ΔΙΑΣ
ΚΡΟΝΟΣ (έξω) ΑΦΡΟΔΙΤΗ (έξω)

Ο καημένος ο Ερμής φαίνεται να είναι από τους πιο αδικημένους. Πάλι έξω μαζί με τον Άρη και τον Ήλιο. Και η Αφροδίτη έξω, αλλά μόνη. Στη Δέκατη Τέταρτη Σύνοδο παίζουν η Σελήνη, ο Δίας και ο Κρόνος, που έδιωξε τον Ήλιο κι άφησε ήσυχη και στη δυστυχία της την Αφροδίτη. Και το παιχνίδι σ' αυτή τη συνάντηση παίζεται έτσι: Στον πάγκο, εκτός παιχνιδιού δεξιά από τους τρεις παίκτες είναι ο Ερμής στην άκρη της αβύσσου, ο Άρης δεξιά του, έτοιμοι και οι δύο για καυγά, και ο Ήλιος γελαστός πιο σιμά στους παίκτες, κάτω από τη Σελήνη, έτοιμος να τους ορμήσει:

ΕΡΜΗΣ (έξω)
ΑΡΗΣ (έξω) ΣΕΛΗΝΗ
ΗΛΙΟΣ (έξω) ΚΡΟΝΟΣ
ΔΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ (έξω)

Αλλά η Αφροδίτη που μένει ακόμα έρημη και μόνη έξω από το παιχνίδι αριστερά τους, ελπίζει πως θα καταφέρει να μπει στο παιχνίδι της *Δέκατης Πέμπτης Συνόδου*. Σίριαλ είχε καταντήσει πια ο αγώνας των άστρων για μια θέση στο ολόλαμπρο τρίγωνο. Όμως όχι μόνο δεν μπήκε στο παιχνίδι η καημενούλα, αντίθετα βρέθηκε πιο μακριά από κάθε άλλη φορά. Τα τρία έκπτωταα γοράκια την έσπρωξαν ξανά στο χείλος της αβύσσου. Ο Ήλιος προσπάθησε να πάρει τη θέση του Δία, αλλά ο Άρης του την άρπαξε μέσα από τα χέρια, ο Δίας χολωμένος πέταξε έξω τον Κρόνο, στη θέση του Κρόνου πήγε η Σελήνη παραχωρώντας τη δική της στον Ερμή. Επιτέλους γέλασε ο Ερμής κι έλαμψε το όμορφο πρόσωπό του. Δείτε τα τώρα πώς είναι σ' αυτή τη συνάντηση:

ΕΡΜΗΣ----------ΣΕΛΗΝΗ
ΑΡΗΣ ΗΛΙΟΣ (έξω)
ΔΙΑΣ (έξω)
ΑΦΡΟΔΙΤΗ (έξω)
ΚΡΟΝΟΣ (έξω)

Όμως ο θρίαμβος του Άρη δεν κράτησε πολύ. Στη Δέκατη Έκτη Σύνοδο βρέθηκε πάλι έξω, δεξιά και ολομόναχος. Ύστερα από σκληρή μάχη που αναστάτωσε το σύμπαν κατάφερε να μπει στο παιχνίδι ο Ήλιος. Κι έμειναν ηττημένα αριστερά δυο αγοράκια, ο Δίας και ο Κρόνος και η ωραία κυρία η Αφροδίτη. Ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε παίξει σημαντικό ρόλο η ομορφιά και η τσακπινιά της, όσο και φτιαχνόταν και πάσχιζε να τα συγκινήσει. Η επιτυχία ήρθε στο τέλος για την Αφροδίτη.

Στην τελευταία και ιστορική Δέκατη Έβδομη Σύνοδο, όχι μόνο μπήκε στο παιχνίδι των άστρων η Αφροδίτη, αλλά κατέκτησε την πιο τιμητική θέση, κάθισε στην κορυφή του τριγώνου. Τις άλλες δύο γωνίες πήραν ο Δίας και ο Κρόνος, να έτσι:

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΔΙΑΣ ΚΡΟΝΟΣ

Καταστενοχωρημένα τα υπόλοιπα άστρα που είδαν πως τέλειωσε άδοξα ο αγώνας τους για μια θέση στο τελευταίο ημίχρονο, εξαφανίστηκαν.

«Βλέπεις πώς σχημάτιζαν το νοητό τρίγωνο κάθε φορά τρία διαφορετικά άστρα; Δεν μοιάζει με διασκεδαστικό παιχνίδι;» ρώτησε η γιαγιά Κλειώ τον εγγονό της όταν πια είδαν όλες τις εικόνες του μεγάλου βιβλίου με τα δέκα εφτά τρίγωνα.

«Το βλέπω αυτό. Τι θα πει όμως *νοητό τρίγωνο*, γιαγιά Κλειώ;»

«Αυτό το σχήμα που βλέπεις στην εικόνα, είναι νοητό, δηλαδή φανταστικό. Παίζουν φαίνεται και τ' αστέρια έξυπνα και διασκεδαστικά παιχνίδια».

«Και δεν κουράζονται;»

«Όχι βέβαια! Αυτή είναι η δουλειά τους».

«Τώρα παίζουν έτσι; Μπορεί να φανεί πάλι αυτό το μεγάλο αστέρι πάνω από το σπήλαιο και τη φάτνη στη Βηθλεέμ;»

«Στη φύση γίνονται θαύματα κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό, άλλο πως δεν τα βλέπομε. Υπάρχει μεγαλύτερο θαύμα από την ίδια τη ζωή; Κάποια άλλη φορά θα βρούμε κρυμμένο στις σελίδες του μεγάλου βιβλίου του κόσμου ένα άλλο παράξενο φαινόμενο που φανερώθηκε στον ουρανό, ένα άλλο θαύμα…» του απάντησε η γιαγιά κι έκλεισε το μεγάλο βιβλίο.

Έβγαλε τα γυαλιά της και τα άφησε πλάι.

«Μεγάλο ταξίδι, γιαγιά, μεγάλο αυτό το θαύμα με το αστέρι, σαν παραμύθι, σαν όνειρο μου φαίνεται. Μήπως κοιμόμουνα; Τώρα πού είμαστε;»

«Στο σπίτι μας, στο δωμάτιό μας και διαβάζαμε μαζί».

«Αλήθεια; Τόσα πολλά πράγματα μαθαίνεις από τα βιβλία… Εσύ τα ξέρεις όλα αυτά, γιαγιά μου;» ρώτησε και χασμουρήθηκε ο Αλέξανδρος.

«Αν δεν τα ήξερα τι γιαγιά Κλειώ θα ήμουνα;»

«Καλά λες, τι σοφή γιαγιά Κλειώ θα ήσουνα. Δίκιο έχει ο παππούς που σε λέει έτσι», τραύλισε νυσταγμένα ο μικρός κι αφέθηκε στην αγκαλιά της γιαγιάς του.

«Είδες τι κάνουν τα βιβλία, πόσα ωραία πράγματα μπορείς να μάθεις; Μέσα από τις σελίδες ενός βιβλίου πετάς παντού, μπορείς να δεις όλο τον κόσμο, να κουβαλάς όλη τη γνώση μαζί σου, αγκαλιά με ένα βιβλίο, χωρίς να σ' εμποδίζει κανένας και τίποτα. Όλα τα μυστήρια κι όλα τα μυστικά είναι κρυμμένα στις σελίδες των βιβλίων. Το βιβλίο είναι ένας ανεμοστρόβιλος, ένας πύραυλος που δεν έχει ανάγκη από καύσιμα για να πετάξει, να σε πάει παντού, είναι το πιο σίγουρο και ασφαλέστερο διαστημόπλοιο που σε ταξιδεύει πάνω στα δικά του μεγάλα φτερά. Σου δίνει φτερά να πετάς παντού, να τα μαθαίνεις όλα και να μιλάς με όλους τους σοφούς όλων των αιώνων και όλων των εποχών…»

«Αυτό είναι σαν όνειρο…» κλαψούρισε κουρασμένα αυτή τη φορά ο Αλέξανδρος. Έχωσε το πρόσωπό του στις παλάμες και βούτηξε ξανά μισοκοιμισμένος στην αγκαλιά της γιαγιάς. «Αυτό θέλει πολύ μυαλό για να το χωρέσει…» τραύλισε.

«Θέλει. Φτάνει όμως να αγαπάς τα βιβλία και το διάβασμα, αγόρι μου», είπε η γιαγιά, έκλεισε το μεγάλο βιβλίο και με κόπο γέρνοντας αριστερά, το άφησε πάνω στο γραφείο.

Χάιδεψε τα μαλλάκια του Αλέξανδρου, έσκασε από ένα τρυφερό φιλί στο κάθε μάγουλό του και χαμογέλασε ικανοποιημένη. Ύστερα, σηκώθηκε με κόπο κουβαλώντας τον μισοκοιμισμένο στην αγκαλιά της, τον πήγε στο δωμάτιό του, τον ξάπλωσε στο κρεβατάκι του και τον σκέπασε καλά.

«Κοιμήσου τώρα, άγγελέ μου, και όνειρα γλυκά! Ονειρέψου, συνέχισε το ταξίδι σου μέσα στη μεγάλη νύχτα», είπε σχεδόν στον εαυτό της.

Όρθωσε με δυσκολία το γέρικο σώμα της, και σιγά σιγά κρατώντας τη μέση της πήγε κι άνοιξε το παράθυρο κι έκλεισε καλά το εξώφυλλο.

«Για να μην ακούμε τα ουρλιαχτά του. Αυτός ο τρελοβοριάς έβαλε σκοπό να τρελάνει τον κόσμο απόψε», μουρμούρισε.

Και βγήκε αφήνοντας πίσω της την πόρτα μισάνοιχτη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Επισήμανση του Διευθυντή του Πλανηταρίου κ. Σιμόπουλου σε σχετική τηλεοπτική συζήτηση επιστημόνων και ερευνητών.
2. Οι πληροφορίες για τον Αστέρα της Βηθλεέμ προέρχονται από το βιβλίο του Κωνσταντίνου Σ. Χασάπη με τίτλο *Ο ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ*, εκδόσεις Α. Καραβία, Αθήνα 1970.
3. Οι συνδυασμοί στις 17 συνόδους είναι ενδεικτικοί.
4. Όπως υποστηρίζουν σοβαροί Έλληνες επιστήμονες των άστρων, αστρονόμοι, ο Αστήρ της Βηθλεέμ ήταν ο πλανήτης Κρόνος. Ισχυρίζονται μάλιστα πως ο Ιησούς Χριστός γεννήθηκε την 6η Δεκεμβρίου του έτους 5 π. Χ., δηλαδή πέντε χρόνια πριν από το έτος 0 και 19 ημέρες πριν από την ημερομηνία που ξέρομε, πριν δηλαδή από την 25η Δεκεμβρίου. Αυτό όμως δεν αναιρεί ούτε τη Γέννηση του Χριστού ούτε τον Αστέρα της Βηθλεέμ ως υπερφυσικό σημάδι, ως θαύμα που συνόδεψε τον ερχομό του Θείου Βρέφους στον κόσμο μέσα στο Σπήλαιο και στη φάτνη των αλόγων.

Από τη δική του σκοπιά και με το δικό του τρόπο ο Ευαγγελιστής Ματθαίος λέει το ίδιο πράγμα: «Ο Αστήρ έστη», λέει, στάθηκε πάνω από το Σπήλαιο. Κι έτσι μπόρεσαν οι Μάγοι να βρουν το Θείο Βρέφος, να το προσκυνήσουν και να του προσφέρουν τα δώρα τους: σμύρνα, χρυσάφι και λιβάνι, να κατανοήσουν και να ερμηνεύσουν το ακατανόητο θαύμα που είδαν στον ουρανό, το πρωτοφανέρωτο εκείνο ολόλαμπρο άστρο που οδήγησε τα βήματά τους ως το σπήλαιο και τη φάτνη.